

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Damele noastre.

Țică cine, ce va țice
Noi suntem popor ferice:
Avem dame cultivate,
Avem dame învățate,
Ele știu, ce va se-n semne
Al Nemților drag Bazar
Și... știu moda s'o urmeze
Cu talent și cu gust rar.

De n'ar fi Bazaru-'n lume
Noi am fi chiar de minune —
N'am mai vedé — așa toilette
N'am vedé dame cochete.
— Unde-ar fi-a noastră cultură
Ne avënd costum nemțesc,
Schlepuri lungi fără măsură,
Ce te temi să le privești?!

Țică cine, ce va vrea,
Noi nu suntem éc' așa!
Suntem ómeni cu bun gust
Ca și strugurii-'n August.

Cum ne ríde animióra
Când pianul s'a mișcat —
Când ne cântă fetișóra
Ceva: „vals“ ne-botezat.
Când domnița de salon
Cu a ei limbă de bon-ton
Ni-ar cânta câte-o doiniță
Vai și-amar de-a ei guriță.
De micuță — copilița
Noi de loc nu o lăsăm
Ca să-'n vețe ce-i doinița
C'apoi nu o mărităm.

Măritarea-i lucru mare
În ast' vreme cultă tare:
Fără schlepp, fără pian
Tot aștepți din an în an,
Tot aștepți și nu mai vine
Cavalerul mănușat
Care caută acele ține,
Ce mereu la pian bat.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da !

Marcule, cu cap de scaiu,
Hai jĂcă'n luna lui Maiu
Haida pe al nostru plaiu,
CĂ 'ți vor da popii mălaiu!

Hop! dar' jĂcă'n Băița,
Colo lângă Rezbánya
La popa Dumitru Brad
Hop Marcule că te rad!

Hop, că popa Rad Dumitru,
Mâncaiar rușinea plitul,
În Poiana a sĂvĂrșit
Un lucru nepomenit;

El adecă, mĂncel ura,
Inventă învĂrtitura
Cum-că discordia este
Ceea, ce Domnul primește!

Drept aceea, la Poiana,
Mâncaiar porcii pomana,
Și-a 'nceput lefteria
Inscenând discordia.

Vre-o patru ómeni calici
Nimerit'au el aici
Și cu minciuni i-a 'nfundat
Până legea și-au lăsat.

Marcule, dar' s'e cunoști
Pe popa la care joci,
Étă-ți spun, el e unit
Ca Lucifer cel cinstit.

Nu e mare, dar' nici mic,
Cum e prostul mai voinic;
Dar' apoi dinții din gură
Par' a fi făcuți din zgură.

Đi și nópte e tot beat,
Cu Jidani bea bruderschaft,
Cu ei jócă ferbel gros
Și s'e cértă bucuros.

E cinășel și subțire
Și prosticel chiar din fire.
Acuma-l cunosci, Marcule,
Jócă-l că ți-a da pițele!

Marcule, nu fi fãlos
Hai jócă-'n Galda de jos
La preotul cel cinstit
La George Popp cel smerit!

Hop! că cinstitul părinte
Nu bagă vinarsu-'n cisme
Că cismele-'s de vițal
Ci-l bea el ca un purcel.

Apoi dacă bea vinars,
Dă-i Marcule preste nas!
Pune clopot la grumaz
Și face la lume haz!

Popa George cel erou
Umblă mugind ca un bou
Ér' feciorii după el
S'e duc ca dup'un vițal.

Deci: ia mi-l puiuțule
Îmbrănceștel Marcule,
Clopote s'e nu-i trebuie
Până va întra sub glie!

Mărcuțule de neam neaoș
Jócă și în Banat-Sacoș
La părintele Bălan
Ortodocsul capelan.

Hop! că bălanul popic
S'e îndesă ca ș'un ic
În urma grosului nas
Păn' la butea cu vinars.

Dacă acolo ajunge,
Hop Marcule și-l străpunge,
Că bea până mai plesnește
Și cu țigani s'e sfădește

Hop! Marcule nespălat,
 Ia pe Bălanul buzat
 Și-l întornă ca pe-o pănă,
 Și-l dă dracului pomană.

Că face numai rușine
 La vecini și la vecine
 Ba, după ce-și bea din minte
 Nici porcii nu-i ȳic părinte!

Mărcuțule puiu de vraciu
 Jócă-n Ohaba-Forgaciu
 Colo, lângă Buziaș,
 Jócă, Marcule cinaș!

Jócă Marcule voinic,
 Jócă popii Andronic;
 Jócă-l pe el pe sub ciur
 Și mi-l taie împregiur!

Hop! că el cu Jidanii lui
 De mult s'au dat dracului
 Făcând certe și partide
 Între ómenii cu minte.

Întornă-mil Marcule
 Să-i pâraie ósele
 Precum i-au mai pâraít
 Când sătenii l'au trântit!

Hop! că Magier Andronic
 Cu Nathan și cu Izig
 Cu Janchelă și cu Noe
 Au avut mare nevoie.

Adecă, se spun curat:
 Andronic cel luminat
 Cu toți Jidanii din sat
 O alegere a stricat;*)

Hop! Când fu a doua-órá
 Trăgându-și apa la móră
 Să 'mbetă cinstitul popă
 Cât băteau la el ca-n dobăl

Hop! și așa mi l'au frecat
 Credincioșii lui din sat
 Până s'a făcut scăpat
 La jidanca sub un pat;

Acolo ca un cățel
 Tremura ca vai de el,
 Er llacău i-au cântat
 Ȃst irmos cu glas înalt:

„Dela Arad mai la vale
 S'a popit un nărod mare;
 Preste butea lui Izig
 S'a popit un Andronic
 Dar' nu-i popit pe vecie

Ci pe butea cu rachie!
 Vlădică al nostru bun
 Ȃți dăm briciu, Ȃți dăm săpun
 Rade pe acest nebun!“

Ȃr' popa cum tremura
 De sub pat tot blěstăma,
 Și încă cum? Chiar de rost:
 „Vă pușc,.... Dȳeul vost!“

*) Alegerea de notar în comuna Ohaba-Forgaciu, care întâia órá se făcú cu consimțământul poporului, alegând un român, se strică de cătră popa Andronic et consorții jidani.

Jocă-l deci Mărcuțule
Să-i pârăie ósele
Apoi te dũ, fétul meu,
Te dũ până-n Beregsëu.

Dar' fi atent, fetul meu,
Că-n vestitul Beregsëu
Lesne poți da de vr'un rëu
Cu Bugariũ cel nătărău

Së știi că George Bugariũ
Poreclit popa măgariu
E vlădică-n Beregsëu,
Asta s'o știi, fétul meu!

El, ca popă cu curaj
Ar bea tot spirul din Blaj
Într'o clipă, ci nu póte,
Că-i ortodox, mẽ nepóte.

De aceea bea tot mereu
La crîșma din Beregsëu
Apoi prinde la trântite
Cu ómeni, pietrii și vite.

De predicat nu predică
Ca alți popi la biserică
Dar' merge din casă-n casă
Câte c'o predică-alésă:

»Paorul*) decă se scólă
»Mergă la plug nu la șcólă
»Nici la cor ci la mărhai,
»Audiți mẽi ómeni hăi?«

Pe ăst popă, fétul meu,
Pe Bugariũ din Beregsëu
Jocă-mil păcurărește
Și dracului mi-l trântește!

Trântește-l së nu se scóle
Pân' i-or eși draci din fóle
Și-atunci, dacă s'a scula,
Rade-i barba, éc'așa!

Marcule, las pe Bugariũ
Pe-a Bănatului strengariũ
Și-apucă până un'altă
Pe părintele Ion Baltă!

Că la popa Baltă-n fóle
Este tină și glod móle
Er' preste întréga piele
E demn numai de nuele;

Un bețiv, un necurat,
Un strengariu, un nespălat
Un ticălos, un becisnic
Adorator a lui Izig!

Ăsta-i popa Ion Baltă,
Asta-i proclătă unéltă
Ce-o ține dracul, ori cine
În Beregsëu, pfui! rușine!

Ómenii ce-s ceși cevași
Închid ușa mintenași
Când simțesc că popa Baltă
Vrea la ei së se abată.

*) Din germănescul Bauer-țorcean, plugariu.

Nici cu crucea nu-l mai lasă »Dacă vorba n'om ținea,
 Ómenii prin a lor case »Marcule, Măria ta,
 Ba chiar din crâșmă-o tulesc »Atunci 'ți dăm să faci ciur
 Când pe ăst popă-l zăresc. »Din pielea noastră din—gură!«

Pe ăști doi, Mărcuțule Dacă așa s'or spovedí,
 Pe-acești doi porci puiule Marcule, îi poți slăbí,
 Pe popii din Beregsău Ér' de nu — scóte-i din sat
 Jócă-i Mărcuț fétul meu! Că de-i mai ți-i — ai păcat! —

Dar' mi-i jócă și-i întórcce Marcule, jócă mereu,
 Și-i frământă și mi-i stórcce Jócă-n Lancrăm fétul meu
 Până din ei amêndoi La preotul nost, cel nou
 Va eșí glas de strigoiu: La Pëcurar cap de bou!

»Lasă-ne Mărcuțule, Hop! că și acest popic
 »Slăbește-ne puiule, Să închină lui Izig
 »Dă-ne Mărcuțule pace Numai să-i dee vinars
 »Că ce-am făcut n'om mai face!« Hop! dă-i una preste nas!

»Beți nime nu ne-a vedea, Ast iarnă la bobotéză
 »În birturi nu vom ședea Umblând cu crucea prin casă
 »Pe uliți n'om mai cădea Fiind popa luminat
 »Și pe obraz ni-om spăla!« Cu crâșnicul s'a certat.

»În biserică n'om bea, Ér' crâșnicul, sece-i gușa,
 »Nici că-n birt nu ni-om certa, Îl loví cu căldărușa
 »Pe coriști n'om ciufulí Și-l scăldă ca pe o vită
 »Pe prunci n'om batjocorí!« Cu apa blagoslovită.

»Din școlă vom alunga Hop! dar' jócă-l Marcule
 »Pe vechiul catâr Cioca Să-i pârăe ósele
 »Și locul l'om împliní Și-l învêță a bea vinars,
 »C'un om vrednic de-a slugí!« Are piele pe obraz?

Dacă are — ia-i-o ;
De n'o are — pune-i-o
Pune-i-o piele de porc
Pe nasu-i de dobitoc.

Hop! dar' jôcă éc' așa
Și te du păn la Feisa
Du-te pănă-ți poruncesc
La părintele Popescu!

Hop! Mărcuț de omenie
Că ți-a da în pascălie
De ți-or cădea flócele
Códa și urechile.

Că Popescu din Feisa
Și cu cărțile sci da,
Ba și la deputăție
Merge dând din pascălie.

Jócă-l o lécă Marcule
Dór ți-a da vre-o 3 pițule,
Jócă-l să fie jucat
Păn l'ales de deputat!

Hop! Marcule-'ntr'un picior,
Mergi și jócă-n Sohodol
Pe părintele Jantea
Care-i de pănura ta!

Hop! că el din beutură
Nu ține o lécă-n gură
Ci-o trimite cu bun sporiu
Tocmai-n burtă-n purgatoriu!

Și Janta ca om cuminte
Ține legea fără sminte,
Ađi neunit, mâni unit,
Poimâne? cosmopolit!

Adecă pardon, fa lele!
El gândește că-s ulcele
Tóte legile din lume....
Dă-i Mărcuț vinars de prune!

Jócă Mărcuțule lin
Ca popa din Gădălin,
Ca popa Sofron Adam
Jócă Marcule pogan!

Hop! că la sfântul botez
Umblând popa pe la căsi
Uitând că-i cu crucea-n mână
Începù a cerși slănină.

Știți ce a mai făcut popa
Cu crucea când colinda?
A dat la multe ajutoriu
Scoțând pita din cuptoriu.

Mirese deci canonicii
Și vládica și clericii
Și toți popii cu nas fin
De Adam din Gădălin!

Hop! Marcule 'ntr'un picior
La Jugul superior
Că acolo vei afla
Pe dăscăluțul Treanca!

Ia-l Mărcuțule și-l jăcă
 Că s'a urît de bucovnă
 Și — cum trage la răchie —
 Ar fi demn chiar de popiel

» Bate Dómnne și norodul
 » Ce n'alungă pe preotul
 » Beutor, mișel, stricat,
 » Bate-l Dómnne ne'n cetat!«

La botezul ce-a trecut
 Rar popă l-a întrecut
 În arta de-a bea vinars
 Și de-a cădea preste nas!

» Joc de fóme
 » Drăguț dómne;
 » Joc de frică
 » Pe nimică,
 » Bade Văsălică!«

Hop! dar' jăcă-l Marcule
 Și-i scutură zdrențele
 Și-l întórnă pe sub ciur
 Se-i iasă spirul din — cap!

Hop! Mărcuțule desculț
 Că pe popi și dascăluți
 Cari-i aflu că se 'mbată,
 Ți-i dau ție drept răsplată!

Hop! mai du-l la
 La jidanul acela
 Unde și-a beut mintea
 Și-i strigă éc' așa:

» Dobăla!
 Popi și dascăli de-aceia
 Ce nu-și fac datoria
 Hop Marcule, éc' așa!

» Bate-n pinteni și-n potcóve
 » Că dascălii mor de fóme;
 » Bate-n pinteni și-n călcăie
 » Că jidaniî mor de rîie!«

Mulți ți-oi da Marcule-n brâncă
 Domni și dómne ți-oi da încă
 Cari-s de pănura ta,
 Hop! Marcule nu te da!

» Bate, dómne, ce-i mai bate
 » Bate popii dela sate
 » Cari cred numai-n beutură,
 » Bate-i Dómnne preste gură!«

Dina, dina, dina, da!
 Marcule cinstia ta
 Mergi o lécă la Câmpeni
 Veđi ce fac bieții munteni?

» Când ti pune Dómnne a bate,
 » Dă și-n dascălii din sate
 » În cei bețivi și mișei,
 » Bate-i Dómnne și pe eil!«

Cine avea an șese boi
 Ađi nu are numai doi;
 Cei cu cară ferecate,
 Ađi pórtă cercuri în spate.

Cei cu vaci și cei cu oi
 Ași nu au decât nevoi
 Cei cu cojôce cu pene
 Ași și iarna-s în ismene.

Marcule, glavă subțire,
 La această fericire
 Iau adus!... găcește cine?
 — Ți spun în rëndul ce vine!
 Dr. Vedetotșispunedrept.

Urzică Scandalografescu.

Sfinții părinți de ambele sexuri, clerici și laici, ai sinodului nostru archidieceșan greco-rătăcit din Transilvania, și-n estan s'au adunat în Dumineca necredinciosului Toma la Sibiu, pentru ca, cu ajutorul Sfântului Duch, se și bage degetul în rana, ce, sub archipăștoria Preainalt Exellenției Sale Dr. Miron Românul, s'a infipt în còstele constituțiunei nòstre bisericești. Cu alte cuvinte, sinodul archidieceșan, această comedie constituțională, care acum d'un timp îndelungat se jôcă în seminarul din strada Măcelarilor de 60 acteri pentru 3 fl. diurne la și, și-n estan 'și-a început activitatea sa regulată, de a face canóne, în cari nime nu

mai crede, că se vor executa, sau pe românește, de a arunca mazăre constituțională-n părete.

De 8 zile lucră deja Sfinții Părinți în făuria din strada Măcelarilor la fabricarea de canóne. Canónele se vor fabrica, se vor tipări, și șórecii din archiva tipografiei archidiecesane le vor avea partea, unde multe alte canóne în lipsa de om, 'și-au dat sufletul în mânilor atotputerniceii uitării, și a necapacității nóstre constituționale de confesiunea greco-orientală!

Câte canóne sinodale nu s'au fabricat în strada Măcelarilor dela mórtea Marcului Andreiu încóci, și tóte așteptă, ca bolnavul de lângă lacul Vifterzdei, după omul, care se le arunce-n lac!

Omul nu se află. Metropolitul Miron strigă mereu: N'am ómeni, nu pot lucra! Și omul póte are dreptate, dar' nu-i dreptate'n archidiecesă, pentru-cărs nu se află om, care se arunce pe metropolitul Miron cu toți sfesnicii lui într'un lac.

Cu alte cuvinte, vai de picióre unde capul lipsește și-n sinodul nostru archidiecesan sânt o grămadă de picióre cari trăiesc în credința deșartă, că au cap. Dar' n'au cap, pentru-că picióre dedate d'a se purta de cap, ađi nu mai întră în sinodul nostru archidiecesan, unde lui Dumneđu se fură timpul și turmei credincióse, pentru fie-care picior al unui Sfânt Părinte, câte 1 fl. 50 cr. la ăi.

Sinódele nóstre archidiecesane au devenit o comedie constituțională într'un act și mai multe scene pline de ín-vective personale, sau un purgatoriu, în care consistoriul archidiecesan încarcă tótă vina pentru stagnarea afacerilor bisericești și școlare, provenite altcum mare parte din propria sa necapacitate, în spatele metropolitului, întocma ca și Ovreeii vechiului testament pécatele lor în spatele vestitului țap biblic.

De câteva-ori am luat ca privitor și eu parte la desbaterile deploramentale — pardon — parlamentare în sinodul nostru arhidieceșan și am aflat, că ordinea cășii e cu totul greșită. După cele ce eu am esperiat, ordinea de casă a sinódelor nóstre ar trebui se sune așa:

§ 1. Mai mulți decât 10 inși nu se pot insinua d'odată la cuvânt.

§ 2. De-odată nu e iertat se vorbească mai mulți decât 3—4 inși.

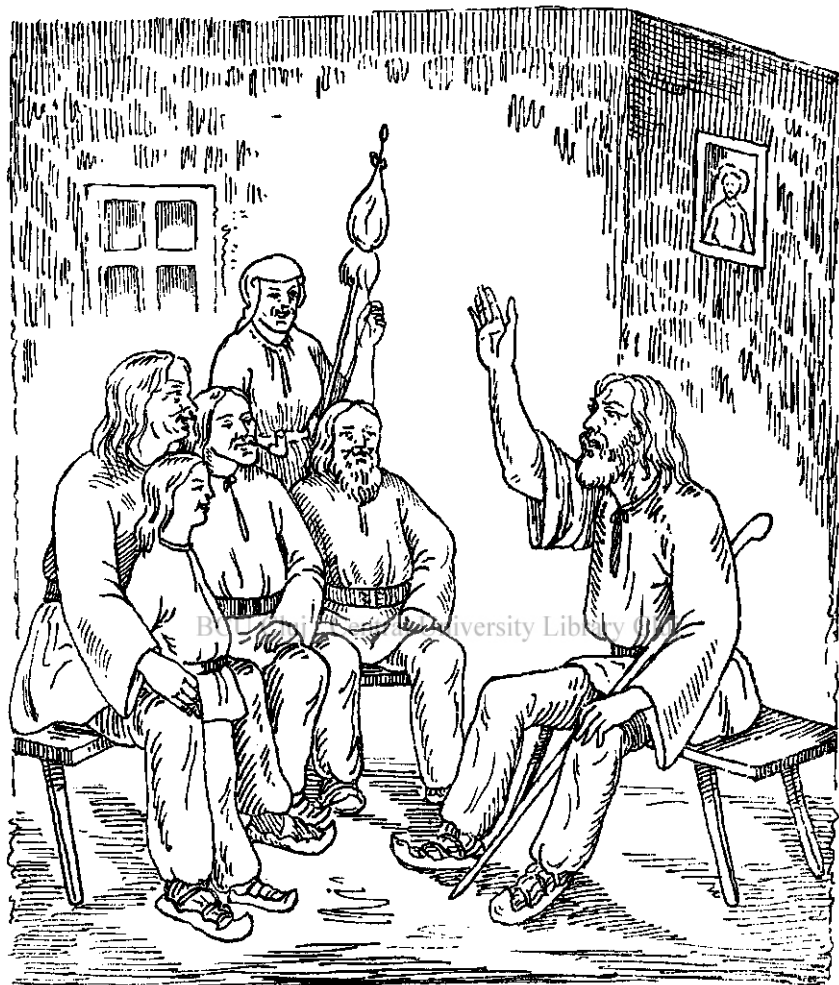
§ 3. Neci un vorbitor nu póte vorbí mai mult de 10 ori la un object, și nu mai lung decât 2 óre.

§ 4. Mai mult decât de nóuë-ori nime nu póte repeta ceea-ce a đis odată, pentru-că e destul, dacă un vorbitor đice una și aceea de đece-ori.

§ 5. Vorbitorilor, cari repeteaza ceea ce 10 antevorbitori au đis deja, mai mult de 5 ori, li-se leagă o corfă la gură.

§ 6. Seđințele sinodali nu pot dura mai lung, decât până ce toți vorbitorii au răgușit cu desăvîrșire.

Stan Pătitul.

Unde's oi, acolo's și lupi. Unde stă ađi comuna Lupul de lângă Blaj se vede că, odinióră, au fost multe oi, dar' venind lupii, oile au dispărut, ear' locuitorii din Lupu, vėdėnd, că măgarul dela turmă, după-ce oile s'au pustiit, nu mai are neci o ocupațiune, 'T'au ales de dascăl.

Așa a devenit Filip Berariu dascăl definitiv în Lupul!

Filip Berariu ocupă între acei dascăli, a căror neapacitate pedagogică a luat formă legală prin decret con-

sistorial, un însemnat rol. El se numără adecă între acei dascăli conștiincioși, cari, plecând dimineța cătră școlă, și observând, că le lipsește spiritul recerut pentru prelegerile lor, se abat pe la cârciumă, și beau atâta spirt, cât se recere la ținerea unei prelegeri pedagogice cu spirit.

Dar' tóte estea's pe deasupra, ca fuiorul popii. Eu vreau se ve povestesc o rară întâmplare didactică din viața dascălului Berariu. Povestea sună așa:

Dascălul din Lupu, Berariu, are o nevastă frumósă ca un trandafir, și prin urmare despre el nu se póte dice: „Cine n'are frumósă, pupă și mucósă“! Berariu are cu totul altă însușire, el pupă și frumósă și mucósă. Va se dica, în ceea-ce privește pupatul, dascălul Berariu e cosmopolit; el pupă tot ce-i de pupat, chiar și pe cantorița din Lupu.

În Lupu este un cantor vestit, care are numele Nicolae Isailă, om însurat, cu ceva prindere, căruia simplu din acel motiv i-s'a încredințat o strană în biserică, pentru-că cântă atât de melodios, încât creștinii, auđendu'l, visează fericirea timpurilor trecuți, și cred a mai posede oile, la cari odinióră urla lupul din dealul Cergăului. Cu acest cantor, dascălul Berariu a încheiat o intimă pretinie, și-n urma pretiniei 'i-a încredințat și două vaci ale sale, ca se i le ierneze. Cantorul a primit vacile cu tótă bună-voința spre iernat și le-a grijit mai bine decât de nevastă-sa.

Într'o di óre-care — cantorul nu era acasă — dascălul merge ca se-și vadă de vaci, și cantorița-l conduce-n grajd. Asta s'a întâmplat cam pe înmurgitul sării. Într'aceea sosește și cantorul, se duce-n șură, bagă la vite de mâncare, și, când închide fereștile grajdului i se păre, ca și când în grajd ar fi mai multe vite. Cantorul iese din șură, întră-n grajd și într'adevăr află, că lângă o vacă

d'ale sale e un vițâl strein. Ce face cantorul, prinde un furcoiu în mână și jap la vițâl, ba își lovește și vaca, și norocul cu dascâlul Berariu, că omora vițâlul.

D'atuncea s'a născut în Lupu proverbul: Omul sgârcit, pentru nițâl lapte, își omórá vițâlul.

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Christos a înviat sóțe!

Pupăză: Adevărat c'a înviat sóțe!

Colac: Adevărat și nu prea!

Pupăză: Ce nu prea?

Colac: De, a treia parte din Blăjenii vostri n'o cred!

Pupăză: Estea's mosturi gr. or.!

Colac: Ba's Ovreii, cari fac a treia parte din locuitorii Blajului.

Pupăză: Ovreii nu's Blăjeni.

Colac: N'or fi, dar' Blajul e ovreiesc, și norocul vostru, că Ovreii se mulțămesc, până ceea cea, cu smântâna averilor vóstre bisericești și scolare, ear' vouă vă lasă zara canonică și borșul didactic în Piscul Târnavelor!

Pupăză: Paparlapa!

Colac: Bine, bine, paparlapa să fie, dar' cum merg lucrurile-n Blaj, eu mă tem, că voi ca mâne începeți evanghelia Paștilor așa: La început era Cuvântul, și Cuvântul era la Mendel, și Mendel era Cuvântul!...

Pupăză: Te rog sóțe, nu profana sfintele evanghelii!

Colac: Nu profanez sóțe, dar' mă dóre inima, când vęd, cum Ovreii vę trag pelea gr. cat. preste urechi, fără ca voi se simțiți!

Pupăză: Asta o vęd și eu, dar' despre asta de altă-dată — eu trebuie să mă duc, că ađi avem un vălătaș!

Colac: Mendel cu tine!

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

BCU Cluj / Central Library Cluj

Fericiți cei ce n'au mustrare de conștiință, pentru-că nu-'și pot plăti datoriile!

* * *

Vai de casa, în care muerea n'are popă, dar' mai vai de parochia, în care preoteasa înhamă popei patrafirul!

* * *

Români, porțe aceia chiar și patrafir, cari trăiesc din sudórea poporului lor, și-'i disprețuiesc limba, nu se deosebesc întru nimica de pungăși sau, cumu-'i numește Cicero, de zsebvágo!

* * *

Femea bețivă, pe nime-n lumea aceasta nu învidiază mai mult, decât pe nevestele cârciumarilor, ear', ce privesc așteptările ei cătră cealaltă lume, decât bucătăreasă-n Raiu, preferă a fi cârciumăriță-n Iad!

Popa Condac cu popa Prohod.

Condac: Ce diferență e între omul prost și omul înțelept?

Prohod: Adjectivele, „înțelept“ și „prost“!

Condac: Altă diferență nu ști?

Prohod: Ba da, omul prost spune ce știe, și omul înțelept știe ce spune!

* * *

Condac: Ce canon ai da tu unui popă, care în ziua sfințelor Paști, cu lingura-n stânga și óla cu Paștile în dreapta, din ușa altarului a strigat către poporul seu: Eu dau Paști numai în gură, în păhar nu — se fiu al dracului dacă voi pune cuiva Paști în păhar!

Prohod: Neci un canon, eu 'i-ași sări deloc în obraz și 'i-ași smulge barba!

Condac: Ai smulge de ai avea ce, dar' popa, care a produs această comedie, e popa Platoș din Săcel, căruia alții i-au smuls demult barba!

Prohod: Neci atunci nu 'mi-ași sparge capul după canóne, ci unui atare popă i-ași sucí grumazii și l'ași arunca într'un șant, ca câinii se pască la el!

Cocóna Gurădulce.

Câț, că pe voi nu ve despart protopopii!

Unde's timpurile lui Metusalem, când ómeni de 200 de ani erau încă copii, fete de 300 de ani se jucau cu păpuși, și chiar în etate de 400 de ani n'aveau esperințele unei fete de 15 ani din ȕilele nóstre! — Câț!

A trecut baba cu colacii, timpurile s'au schimbat, ađi fete de 15 ani, dacă n'au drăguț, trec de fete bătrâne. Ađi, pentru fetele de 15 ani, drăguțul tot așa-i de lipsă, ca și pupăza pe colac. Căț!

În sfințele timpuri biblice, Iacob a servit 7 ani pentru frumoșa Rachel, și esta-i un timp destul de îndelungat, ca omul se pótă cugeta serios la urmările căsătoriei. Ađi, dacă dai unei fete pe uliță: „Bună dimineața“, și până seara n'o cei, rischezi, că te dechiară d'un individ lipsit de tótă creșterea. Căț!

Ce e drept, noi trăim ađi în timpurile aborului ș'ale electricității, dar' pentru aceea din o „bunădimineața“ omul se'și lege capul pentru tótă vieața, asta ar însemna ștreangul din fuiorul popii, sau suirea sfântului Petru până la al triilea ceriu călare pe o bombă aprinsă de dinamit! Căț!

Faptul, că Iacob a pădit 7 ani vacile socrus'o pentru o junincă, dovedește, că-n timpurile vechiului testament feciorii erau ieftini și fetele scumpe. Altă dovadă-i Iosif, pe care frații lui l'au vëndut cu 30 de arginți, și 30 de arginți fac în valută austriacă numai 3 fl. sau prețul unui abonamēt la Calicul. Căț!

Cu totul altă caintă-i în ăilele nóstre. Ađi fetele's pe nimica și feciorii, dacă nu's chiar eroi d'ai lui papă-lapte, scumpi ca piperul. De ci urmează și raritatea căsătoriilor. Ađi căsătoriile's așa de rari, ca și călugării cari se feresc de femei, ca drațul de tămăie. Apoi, pe lângă ieftinătatea lor, fetele de ađi nu se mulțănesc, ca acelea ale vechiului testament, cu toalete din frunză de viță, ba chiar și când posed cele mai pipăibile documente a posteriorii, pörtă cul de Paris. Căț!

În timpurile vechiului testament despărțaniile nu erau cunoscute. Ađi despărțaniile's mai dese decât căsătoriile.

Și de unde vine asta? — Vine de acolo, că tinerii noștri învață aji toate celelalte arte, dar' despre arta amorului, dacă aceasta nu se exprimă în monetă sunătoare, n'au idee. Și dacă cei-ce se împreună în căsătorie nu aduc adevărata iubire cu sine, ci și leagă capul de nu știu ce interese, căsătoria lor nu se deosebește întru nimica d'un rășboiu. Ca și înaintea unui rășboiu, așa și înaintea căsătoriei, se schimbă solii, sau pețitorii, ca ițele. Apoi urmează notele diplomatice, sau ultimatum, și dacă socrul mic, la nuntă, nu și dă gineris'o ultima bancnotă, acesta îndată după nuntă începe a mobilisa. O vorbă aruncată din partea tinerei neveste despre înceleciumea în amor produce pălmi, sócrele, ca aliații naturali, întră în acțiune, și pacea casnică cade jos mórtă, ear' protopopul încassează despăgubirea rășboiului. Mituluc!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

O întrebare canonică.

Dacă-i adevărat, că popa Ioan Eftimie Popoviciu, alias popa Țucu, sau popa Fulger, din Țințari, venind dăunăđi dela Brașov, așa a mânat caii de tare, încât unul căđënd și-a dat sufletul în drum, și că acest cal a fost al 166-lea, pe care popa Fulger, prin mânarea sa tircuelăriană, l'a omorît: Cât de mare va fi bucuria celor 166 de cai, când se vor întâlni pe ceealaltă lume cu popa Țucu?

De sine se 'nțelege!

Óspele: Bine frate, 'ți-am ȃis se'mi aduci un sifon prós-păt din ghiatȃ, și esta-'i cald de'ți pare cȃ-'i leșic!

Marcherul: Pardon domnule, dar', de sine se 'nțelege, acum primȃvara neci ghiatȃ nu mai e aș a rece ca iarna!

Una din două.

Mama: Domnul meu, dumnia-ta ai promis fetei mele c'o vei lua de nevastă, — acum ori te ții de promisiune, ori rămâi un porc de câne!

Cavalerul: Atunci mai bine rămâiu un porc de câne!

Cui se-'i fie rușine!

Nevésta: Slabule și om de nimica! — Se-ți fie rușine a veni în tóte ȃilele nóptea târđiu beat acasă!

Bărbatul: Ba ție se-ți fie rușine! — Care femeă de omenie se ceartă, pe la miezul noptii, cu ómeni beți?